

Kampen mot «identitetspolitikk» og angrep på forskningsfriheten: Rapport fra Danmark

Danbolt, Mathias; Schmidt, Cecilie Ullerup

Published in:
Tidsskrift for kjønnsforskning

DOI:
<https://doi.org/10.18261/issn.1891-1781-2021-01-05>

Publication date:
2021

Document version
Også kaldet Forlagets PDF

Citation for published version (APA):
Danbolt, M., & Schmidt, C. U. (2021). Kampen mot «identitetspolitikk» og angrep på forskningsfriheten: Rapport fra Danmark. *Tidsskrift for kjønnsforskning*, (1), 56-63. <https://doi.org/10.18261/issn.1891-1781-2021-01-05>

Kampen mot «identitetspolitikk» og angrep på forskningsfriheten: Rapport fra Danmark

The Fight against «Identity Politics» and the Attack on the Freedom of Research: Report from Denmark

Mathias Danbolt

Førsteamanuensis, Institut for Kunst og Kulturvidenskab, Københavns Universitet

danbolt@hum.ku.dk

Cecilie Ullerup Schmidt

Amanuensis, Institut for Kunst og Kulturvidenskab, Københavns Universitet

c.u.schmidt@hum.ku.dk

Sammendrag

Denne kommentarartikkelen retter fokus mot danske politikeres seneste forsøk på å delegitimere forskning i kjønn, kolonialisme og rasisme. Gjennom analyser av de retoriske strategier, politiske logikker og mediale rammeverk som ligger til grunn for politikernes fortelling om at en «anti-liberal», «ekstremistisk» og «hatefull» form for «identitetspolitikk» har festet grepet om dansk akademia, argumenterer denne kommentaren for viktigheten av å se angrepene på dansk kjønns- og rasismeforskning i lys av en voksende politisk trussel mot forskningsfriheten både i og utenfor Danmark, manifestert blant annet av den transnasjonale «anti-gender»-bevegelsen.

Nøkkelord

Identitetspolitikk, forskningsfrihet, anti-gender-bevegelsen, rasisme, kolonikritikk

Abstract

This commentary discusses the recent attempts by leading politicians and public media figures in Denmark to delegitimize critical studies of gender, racism, and colonialism in Danish Higher Education. By analyzing the rhetorical strategies, political rationalities, and mediatized conditions that undergird the political narrative of how an «anti-liberal», «extremist» and «hateful» form of «identity politics» has taken hold in Danish academia, the commentary argues for the importance of understanding the scapegoating of critical scholarship as part of a growing political threat to freedom of research, represented for instance in the increasing foothold of the transnational «anti-gender» movement.

Keywords

Identity politics, freedom of research, anti-gender movement, racism, colonial critique

Mens folk flest har vært opptatt av å sjonglere den koronaramte hverdag med hjemmekontor, online undervisning og forhøyet stressnivå, har danske kjønns- og rasismeforskere skulle forholde seg til sterke angrep på forskningsfriheten. I danske medier har politikere fra høyre til venstre manet til kamp mot utbredelsen av «identitetspolitikk» i akademia, og ikke overraskende er det også denne gang forskning i kjønn, kolonialisme og rasisme som har stått for hugg. Politisk motstand mot makt- og normkritisk forskning er naturligvis

ikke et nytt fenomen. I Norge står *Hjernevask*-debatten i 2010 fortsatt friskt i manges minne (Bolsø 2018). Siden den gang har det vokst frem en sterk transnasjonal «anti-gender»-bevegelse, som spesielt har gått ut over kjønnsstudier som fagfelt. Nedleggelsen av kjønnsforskningsstudiet ved Central European University (CEU) i Budapest, bombeforsøket mot det svenske Nationella sekretariatet för genusforskning ved Göteborg Universitetet i 2018, og de mange lovforslagene i alt fra Romania til USA om å forby undervisning i kjønnsstudier er bare noen eksempler på dette (Hemmings 2021; Sachs 2021). Senest har den franske minister for høyere utdanning, Frédérique Vidal, avsendt en bredside mot venstrevridde forskeres påståtte allianser med radikale islamister i form av det hun kalte «islamo-gauchisme». Vidals annonsering av at hun planlegger en større undersøkelse som skal styrke forskningsfriheten ved å skille «vitenskapelig forskning fra politisk aktivisme», har også vunnet gjengklang i Danmark hvor politikere ytrer ønske om å fjerne statsstøtte til forskningsområder, som leverer analyser som bryter med politikernes verdensbilde (Tønner 2021). I denne statusrapporten fra Danmark argumenterer vi for viktigheten av å forstå mediedebattene om «identitetspolitikk» som annet og mer enn forutsigelige *backlash*, men derimot som strukturelle forsøk på å (gjen)etablere politisk kontroll over organiseringen av makt, viten og forskjellighet. De lokale forsøkene på å delegitimere kjønns- og rasismeforskning, som vi er vitne til i Danmark, bør med andre ord sees som et uttrykk for en større trussel mot forskningsfriheten.

Forskningsfrihetens grenser

Den 23. februar 2021 sendte Morten Messerschmidt, folketingsmedlem for Dansk Folkeparti, en serie såkalte §20-spørsmål til den danske sosialdemokratiske utdannings- og forskningsministeren, Ane Halsboe-Jørgensen:

Hvordan vil ministeren forhindre at uvitenskapelige og holdningsbaserte universitetsstudier som hvithetsstudier, postkoloniale teorier osv. fortrenger alminnelige verdifulle forskningsområder?

Hvordan vil ministeren sikre at politiserende og aktivistiske dagsordener som skaper hat til og tvil om våre samfunnsstrukturer, ikke sniker seg inn på universitetene under dekke av forskningsfrihet og armlengdeprinsippet?¹

Messerschmidts henvendelse ble bakket opp av Henrik Dahl, folketingsmedlem fra Liberal Alliance, som i de siste årene gjentatte ganger har tatt til orde for å avfinansiere det han kaller «pseudovitenskapelige» «fornærmelsesstudier», så som kjønnsforskning, postkolonial teori og hvithetsstudier (Dahl 2020:186-187). Til danske medier forklarte Messerschmidt og Dahl i fellesskap at det overordnede målet med debatten er å få «samlet et bredt flertall bak en tekst som bekrefter at deler av universitetsforskningen knyttet til etnisitet, kjønn og kultur er problematisk og venstreorientert», og at dette forhåpentligvis kan bli starten på en større «opprydding på universitetene» (Fahrendorff og Funch 2021:2). Messerschmidt forklarte også at det etter hans overbevisning ikke var «meningen med armlengdeprinsippet at identitetspolitiske forskere skulle være frie til å bruke offentlige midler til å føre politikk. Så må vi finne en annen måte å definere begrepet på» (ibid.). I sin respons minnet Halsboe-Jørgensen om at politikere naturligvis ikke skal styre hvilken forskning som foregår ved danske universiteter, men hun luftet også «bekymring» for utviklingen innenfor «visse forskningsfelter», og lovet å ta disse «meget viktige problemstillingene» opp med universitetenes ledelse.² Til mediene påpekte hun at forskere skal huske at «armlengdeprinsippet går begge veier»: «Hvis

vi politikere ikke skal blande oss, så skal de [forskerne] heller ikke bedrive aktivisme og politikk med sin forskning. Så har man misforstått oppgaven» (Fahrendorff 2021:3).

Det er ikke vanskelig å finne eksempler på at danske politikere bruker argumentet om at forskere har «misforstått oppgaven» til å bøye prinsippet om forskningsfrihet – alt under dekke av å «frigjøre» forskning fra venstredreiet aktivisme. I august 2020 reagerte den sosialdemokratiske integrasjonsministeren Mattias Tesfaye hurtig da en politisk bestilt forskningsrapport om æreskultur og negativ sosial kontroll i minoritetsmiljøer, presenterte analyser og anbefalinger som gikk imot regjeringens politikk på området. I rapporten «Magt og (m)ulighed» (2020) skrev forfatterne, Lise Galal og Louise Lund Liebmann fra Roskilde Universitet, at deres informanternes fortellinger tydeliggjorde at man «ikke per automatikk bør utelukke religion eller andre identitetsstøttende aspekter [i forebygging av negativ sosial kontroll], men bør se på og inndra dette som potensielle ressurser som kan styrkes og brukes i kampen for økt selvbestemmelse og likestilling» (134). Forskernes argument om at flere av kvinnene de intervjuet fortalte at arabisk- og Koran-undervisning hadde styrket dem i kampen mot «konformitetspress», ble for mye for integrasjonsministeren. Tesfaye gikk hardt ut mot forskerne i pressen og sørget for at rapporten ble fjernet fra Integrationsministeriets nettside, samtidig som han sparket Galal og Liebmann fra et avtalt oppdrag om å presentere sine forskningsresultater. Til tross for at *ForskerForum* kunne melde at dette var første gang en minister fjernet en egenfinansiert rapport på grunn av politisk uenighet snarere enn forskningsfeil, og at beslutningen ble kritisert for å være i strid med både forvaltningsloven og det såkalte maktmisbruksprinsipp, avviste Tesfaye all kritikk med henvisning til viktigheten av at danskene ikke «skulle bli forvirret om hvorvidt regjeringen støtter forskernes anbefalinger» (Baggersgaard og Bøttcher 2020).

Politisk styring

Den politiske innblanding i den danske kjønn- og minoritetsforskningen er ikke eksepsjonell, men del av et større mønster. I en spørreundersøkelse foretatt av akademikernes fagforening DM i 2020 svarte «15 prosent av de forskere som utarbeider analyser og rapporter for departementer og etater at de har følt seg presset til å endre sine forskningsresultater, 10 prosent at de har blitt presset til å utsette publisering av resultater, og 7 prosent at de har blitt presset til å helt la være å publisere resultatene» (Baggersgaard 2020). Tallene burde ikke overraske. Professor emeritus og ekspert i forskningsfrihet Heine Andersen har gjentatte ganger uttalt at de «danske universiteter er blant de mest udemokratiske og toppstyrede i den demokratiske del av verden» (2018:82). I de seneste årene har en rekke skandaler rundt politikeres forsøk på å påvirke forskning om relasjonen mellom landbruk og klimaforanstaltninger i Danmark gitt en større medieoppmerksomhet på dette området. Utallige varsko fra forskere og fagforeninger har vært med på å redusere den ellers så utbredte bruk av munnkurvkontrakter som etat- og departementsfinansierte forskere lenge har måttet signere, og som sikret at politikerne kunne kontrollere historien om forskningsresultatene i mediene (Eriksen 2017).

Mens den politiske styringen av forskningen dermed synes å vokse og ramme bredt, vitner de seneste mediedebatter om «identitetspolitikk» og forskningsfrihet samtidig om en radikal forskjell i hvordan problemstillingen rammesettes alt etter hvilken faglighet det er snakk om. Mens nærmest samtlige danske medier har vært klare på at det er et demokratisk problem at politikere blander seg i klimaforskningen, er situasjonen en annen når det gjelder forskning på kjønn, migrasjon og rasisme. Her ser man snarere en tendens til at mediene både godtar og viderefører politikernes reduktive fremstilling av hele forskningsfeltet som domi-

nert av aktivistisk og ekstremistisk «identitetspolitikk». I de seneste årene har danske medier dyrket dramatiske nyhetsaker hvor forskjelligartede kritikker av rasistiske strukturer fremstilles som «skandaløse» anklager fra «identitetspolitiske» aktivister. I disse forutsigelige og klikkbare mediedramaturgiene har kjønns- og rasismeforskere blitt delegitimert og redusert til holdningsbaserte debattører (Marker og Hendricks 2019). Medienes ukritiske overtagelse av politikernes fremstilling av forskning i kjønn og rasisme som moralsk aktivisme, reproducerer ikke bare konservative klisjeer om «objektivitet» og «nøytralitet», det muliggjør også at politikere som Dahl og Messerschmidt får fritt spillerom til å fremsette sine forslag om å avmontere forskningsfriheten som en kamp for sannhet, fornuft og frihet. Disse politiske angrepene på kjønn- og migrasjonsforskning har derfor ikke blitt kjedet sammen med angrepene på forskningsfriheten på klimaområdet i mediene, i stedet har sjefsredaktører, så som *Berlingskes* Tom Jensen, aktivt støttet opp under politikernes oppgjør med det «identitetspolitiske vanvidd» i utdannelsessystemet og de «radikaliserte» og «ekstreme synspunkter» som «kan underminere forsknings- og ytringsfriheten» (Jensen 2021:48).

Det er ikke bare danske politikere og medieredaktører som kritiserer «identitetspolitisk» forskning som både anti-liberal, hatefull og samfunnsskadelig. En rekke forskere har i årevis bidratt til å normalisere denne retorikken i sin omtale av dansk rasisme- og migrasjonsforskning. En rekke debattbøker, som Henning Bech og Mehmet Ümit Necefs *Er danskerne racister? Indvandringens forskningsproblemer* (2013), Jens-Martin Eriksen og Frederik Stjernfeldts *De anstændige* (2013) og antologien *Multikulturalismens fælder: Mørklægning og moralisme i medier, forskning og politik* (2016) har gjødslet vannet for dagens debatter (Danbolt og Myong 2019). I Torben Bech Dyrberg og Mehmet Ümit Necefs innledning til sistnevnte bok blir dansk kjønns- og rasismeforskning knyttet til en maktfull og faretruende «multikulturell» ideologi: «Kunne det tenkes at den vesentligste trussel mot demokratiet, når alt kommer til alt, ikke kommer fra voldelige og ekstremistiske islamister? Kanskje kommer den derimot fra dem som hyller frihetsrettigheter og opptrer som tolerante, humane og imøtekommende?» (2016:11). Ifølge Dyrberg og Necef har «multikulturelle» forskere bidratt til ikke mindre enn en utbredelse av en «bløt totalitarisme, som [...] handler om sinnelagskontroll, konformitet, mørklegging av politisk ukorrekte problemstillinger og moralisme» (2016:16). Påstander som dette har lenge fått lov å stå nærmest uimotsagt i den danske offentligheten, da mange nok tenkte de falt på sin egen urimelighet, men når beskyldninger som dette lander på forskningsministerens bord i tide og utide, blir de unekteligere vanskelige å overse. Samtidig vegrer mange forskere fortsatt seg for å svare på disse angrepene i mediene, for som *ForskerForum* nylig påpeker, opplever forskere som jobber med kjønn og rasisme å bli utsatt for trusler og sjikane i så stor grad at mange trekker seg fra samfunnsdebatten (Baggersgaard 2021).

Ikke skap deg!

Det er ikke bare humanistiske og samfunnsvitenskapelige forskere som har fått beskjed om å holde seg vekk fra politikk. Også undervisere og studenter ved kunstutdannelsene har fått passet sitt påskrevet for å ha misforstått sin samfunnsmessige oppgave. Etter at en gruppe med navn Anonyme Billedkunstnere i oktober 2020 fjernet en moderne gipskopi av en 1700-tallsbyste av Det Kongelige Danske Kunstakademis grunnlegger, kong Frederik V, fra akademiets festsal, og kastet den i havnen for å rette fokus mod institusjonens koloniale arv og effekter i nåtiden, har debatten vært høylytt blant politikere og mediefolk i Danmark (Danbolt og Skovmøller 2020). Den sosialdemokratiske kulturministeren Joy Mogensen, som har ansvaret for kunstutdannelsesfeltet, mottok straks en serie \$20-spørsmål fra oppo-

sisjonen som ville vite hvordan ministeren kunne «sikre, at den intolerante identitetspolitiske kultur som herjer på Kunstakademiet opphører», og hva hun ville gjøre for å «skape ro og orden [...] etter den seneste tids opptøyer».³ Etter at en instituttleder på akademiet, kunstneren Katrine Dirckinck-Holmfeld, gikk ut i *Politiken* og tok ansvar for det hun kalte en kunstnerisk «happening», nådde debatten nye høyder. Kulturministeren var hurtig til å fordømme aksjonen på Facebook som «rent og skjært hærverk», og hun ga Kunstakademiets rektor, Kirsten Langkilde, ti dager til å redegjøre for bystesaken og de «identitetspolitiske» bevegelsene på akademiet. Mogensen var ikke fornøyd med Langkildes redegjørelse, og rektoren ble bedt om å trekke seg fra sin post. Etterfølgende annonserte ministeren en større uavhengig undersøkelse av Kunstakademiets læringsmiljø og undervisningsformer – en undersøkelse som senere ble utvidet til å omhandle forholdene på alle de syv høyere kunstutdannelser under kulturdepartementet, inklusive Filmskolen, Scenekunsts skolen og de fire musikkonservatoriene (Kulturministeriet 2021).

Det er mange paralleller mellom mediedebattene om Kunstakademiet i København og den uroen som har preget KHiO i Oslo. I begge tilfeller har institusjonelle utfordringer knyttet til økonomiske nedskjæringer, utdannelsesreformer, kulturendringer som følge av #MeToo-saker så vel som kunstfaglige uenigheter blitt blandet sammen og kommet i skyggen av medienes enøyde fokus på «identitetspolitikk». I Danmark har alle utdannelsestinstitusjoner for eksempel vært utsatt for et årlig kutt på 2 prosent av deres offentlige bevilgninger i perioden 2016-2019. Nedskjæringene har medført reduksjon i både administrativt og faglig personale, og inngrepene har skapt både trivselsproblemer blant studenter og sykefravær blant de ansatte. Når disse utfordringene har nådd offentligheten har de ofte blitt koblet sammen med Bologna-prosessen omleggende av kunstutdannelsen til BA- og MA-programmer og de medfølgende kravene til økt kunnskapsproduksjon, refleksjon og kunstnerisk forskning som dette har brakt med seg. Bologna-prosessen har derfor noe misvisende fått rykte på seg for å «akademisere» snarere enn å oppkvalifisere kunstutdannelsene, en fortolkning som har vært politisk fundert i et konservativt skille mellom tenkning og sansning, viten og håndverk (Schmidt 2019).

Ifølge den danske kulturministeren var bysteaksjonen nettopp et sånt eksempel på at den «akademiske» tilgangen til kunst har fått overtaket (Jørgensen 2021:22). I en kronikk i februar i år utbasunerte Mogensen at kunst ikke skal være «en skrivebordsøvelse», men at det derimot «handler om å skape verker» (2021:27). Kulturministerens utspill forsterket ikke bare den motsetningen mellom viten og kunst som feltet for kunstnerisk forskning har kjempet med å demontere i det seneste tiåret. Med sine henvisninger til bysteaksjonen i kronikken understøttet hun også den medieskapte sydebukkkfortellingen om hvordan den «identitetspolitiske» og «akademiserte» kunstunderviser – snarere enn nedskjæringspolitikk og politiske reformer – har ødelagt Kunstakademiet. I stedet for å gå imot politikere som Messerschmidts klagesang om hvordan kunstutdannelsene har erstattet arbeidet med «ekte skjønnhet» til fordel for «en identitetspolitisk manesje av rasismedyrkelse, minoritetsbeskyttelse og historieforvringning» (2021), bidro ministeren snarere til å bekrefte disse skremmebildene – inklusive det skremmebildet som litteraturredaktøren i *Politiken*, Jes Stein Pedersen, presenterte i kjølvannet av bysteaksjonen:

Det Kongelige Danske Kunstakademi har lenge fremstått som et hult skall. Reelt et selvstudium, ettersom de tradisjonelle håndverksmessige kurs har blitt spart vekk i en grad så den eneste undervisning man har kunnet være sikker på å få er teoriundervisningen som er billig. Dette har bidratt til den overdrevne akademiseringen av studieløpet, som har gjort det sårbart for sekterisk ideologisering og gjort det lettere å skape seg – enn å bli dyktigere til å skape (Pedersen 2020).

I omtalen av bysteaksjonen både kjønner og sykeliggjør Stein Pedersen kunstnere som arbeider med kolonikritiske og antirasistiske perspektiver gjennom å fremstille dem som hysteriske ideologer som «skaper seg» i stedet for å skape «riktig» kunst. Ifølge både Stein Pedersen og Mogensen har den økte akademiseringen vært med til å åpne dørene for at «identitetspolitikken» har kunnet erstatte tradisjonelt håndverk med sekterisk tenkning som forurenser den vakre kunsten, men med kulturministerens hjelp skal kunststudentene nå bli hjulpet tilbake på rett kurs, så de igjen får mulighet til å produsere vakre og salgbare objekter.

I kommissoriet fra Kulturministeriet som utpeker retningslinjene for den kommende undersøkelsen av kunstutdannelsene, legges det tydelige spor for reformene som er i vente. Utover forslag til ny ledelses- og organisasjonsstruktur med etablering av styrer på alle kunstutdannelser, ønsker kulturministeren scenarier for «fokus på den kunstneriske og håndverksmessige praksis», etablering av «trygge klageveier og klare prosedyrer i saker om sexisme, mobbing og trivselsproblemer» og på «hvordan studentene kan lære å tenke forretning» (Kulturministeriet 2021). I lyset av de mange #MeToo-sakene som har vært på akademiet de siste årene, imøtekommer kommissoriet et ønske om trygge klageveier for sexisme, men studentenes krav om trygge klageveier for rasisme er derimot utelatt. Det samme er studentenes ønske om å undersøke kunstutdannelsens koloniale historie og logikker, og effektene av disse på utdannelsen i dag. At nettopp rasisme er utelatt fra kommissoriets fokuspunkter kan sies å være i tråd med statsminister Mette Frederiksens linje på området. I en folketingsdebatt 22. januar 2021 om regjeringens verdipolitikk – få dager før Mogensen offentliggjorde undersøkelsen av kunstutdannelsene – gjorde statsministeren det klart at hun ikke ser et «behov for særlige innsatser mot rasisme» i Danmark. Hun oppfordret i stedet til å «fremme en kultur og samtaleform i Danmark hvor det ikke er plass til rasisme».⁴ I praksis skal denne oppfordringen nok snarere forstås som en blåstempling av en kultur og samtaleform hvor det ikke er plass til forskning i og kunnskap om rasisme i Danmark. Denne kulturen synes allerede å være godt på vei.

I våre øyne er det viktig å se den politiske motstanden mot kjønns-, migrasjons- og rasismeforskning i Danmark i lys av større transnasjonale bevegelser hvor politikere ikke holder seg tilbake fra å angripe forskningsområder som leverer analyser og perspektiver som bryter med deres verdensbilde. Selv om den politiske styringen av forskning rammer bredt, bidrar mediernes kapitalisering på fortellingene om den «ekstreme» «identitetspolitikk» til at den strukturelle delegitimeringen av feministisk og anti-rasistisk forskning har fått både større og bredere gjennomslag i offentligheten. På tross av de intensiverte angrepene på forskningsfriheten synes solidariteten mellom forskere i ulike forskningsfelt å være nærmest fraværende. De mange årene med økonomiske nedskjæringer på utdanningsfeltet har gjort at mange har mer enn nok med å redde seg selv. Mens mange av oss forskere kjemper for å holde hodet over vannet, styres vi mot å bli friksjonsfrie entreprenører som kan levere «relevant», i forståelsen «brukbar», forskning for politikere som vil opprettholde status quo.

Noter

- 1 Morten Messerschmidts §20 spørgsmål S 976-S 980 fra 23. februar 2021 er tilgængelig på Folketingets hjemmeside: www.ft.dk/medlemmer/mf/m/morten-messerschmidt/dokumenter/paragraf_20_spoergsmaal?mi={850F4B28-E3B8-4087-9704-25269E064977} (Lastet ned 9.3.2021).
- 2 Ane Halsbo-Jørgensens svar på §20 spørgsmål S 976 fra 3. mars 2021 er tilgængelig på Folketingets hjemmeside: www.ft.dk/samling/20201/spoergsmaal/s976/svar/1753467/2345913.pdf (Lastet ned 13.3.2021).
- 3 Birgitte Bergmans §20 spørgsmål S280 og S316 fra hhv. 9. og 11. november 2020 er tilgængelig på Folketingets hjemmeside: www.ft.dk/samling/20201/spoergsmaal/S315/index.htm (Lastet ned 9.3.2021).
- 4 Mette Fredriksens svar fra debatten om regeringens verdipolitikk 22. januar 2021 er tilgængelig på Folketingets hjemmeside: www.ft.dk/forhandling/20201/20201M053_2021-01-22_1000.htm (Lastet ned 9.3.2021).

Litteratur

- Andersen, Heine 2018. «Forskningsfrihed – status og refleksioner efter et projekt?», *Dansk sociologi* 29 (4): 81-93.
- Baggersgaard, Claus og Thomas Bøttcher 2020, 10. desember. «Minister fjerner omstridt integrationsrapport», *ForskerForum*.
- Baggersgaard, Claus 2020, 18. juni. «Rundspørge: Myndigheder presser forskere til at ændre resultater», *ForskerForum*.
- Baggersgaard, Claus 2021, 11. mars. «Trusler får forskere til at tie», *ForskerForum*.
- Bolsø, Agnes 2018, 11. desember. «Kjønnforskningens venner og uvenner ti år etter Hjernevask», *Kjønnforskning.no*.
- Dahl, Henrik 2020. *Den sociale konstruktion af uvirkeligheden: Forurettelse og anti-liberalisme i det 21. århundrede*. København: Grønningen 1.
- Danbolt, Mathias og Lene Myong 2018. «Racial Turns and Returns: Recalibrations of Racial Exceptionalism in Danish Public Debates on Racism». I: Peter Hervik (red.): *Racialization, Racism and Anti-racism in the Nordic Countries*. London: Palgrave Macmillan. https://doi.org/10.1007/978-3-319-74630-2_2.
- Danbolt, Mathias og Amalie Skovmøller 2020, 4. desember. «Ringe i vandet», *Kunstkritikk.dk*.
- Dyrberg, Torben Bech og Mehmet Ümit Nedef 2016. «Kritiske fortolkninger af multikulturalisme og antiracisme». I: Bech og Nedef (red.): *Multikulturalismens fælder: Mørklægning og moralisme i medier, forskning og politik*. København: Samfundslitteratur.
- Eriksen, Klaus 2017, 16. august. «Nye regler for forskeres ytringsfrihed», *Science Report*.
- Fahrendorff, Rasmus og Maja Funch 2021, 26. februar. «Politikere: Der skal ryddes op i forskning i indvandring», *Kristeligt Dagblad*.
- Fahrendorff, Rasmus 2021, 3. mars, «Forskningsminister: Ikke forskeres opgave at missionere eller lave politisk aktivisme», *Kristeligt Dagblad*.
- Galal, Lise Paulsen og Louise Lund Liebmann 2020. *Magt og (m)ulighed: Forhandlinger af konformitet, autoritet og mobilitet blandt etniske minoritetsborgere i Danmark*. Rapport. Roskilde: Roskilde Universitet.
- Hemmings, Claire 2021. «Unnatural feelings: The affective life of ‘anti-gender’ mobilisations», *Radical Philosophy* 2.09: 27-40.
- Jensen, Tom 2021, 14. mars. «Jeg er en hvid, privilegeret mand. Hvis du bruger det imod mig, har du et problem», *Berlingske*.
- Jørgensen, Sophie Kaae 2021, 20. februar. «Joy Mogensen vil have de kunstneriske uddannelser tilbage til virkeligheden», *Jyllands-Posten*.

- Kulturministeriet 2021, 26. januar. *Reform og udvikling af de kunstneriske uddannelser*, https://kum.dk/fileadmin/kum/1_Nyheder_og_presse/Kommissorium_Reform_og_udvikling_af_de_kunstneriske_uddannelsertil.pdf (Lastet ned 9.3.2021).
- Marker, Silas og Vincent F. Hendricks, 2019. *Os og dem: Identitetspolitiske akser, ideer og afsporede debatter*. København: Gyldendal.
- Mencke, Mathias S. 2020a, 12. august. «Mattias Tesfaye om studie: Det danske samfund skal ikke støtte undervisning i arabisk», *Kristeligt Dagblad*.
- Mencke, Mathias S. 2020b, 19. august. «Minister skal se på omstridt rapport om social kontrol», *Kristeligt Dagblad*.
- Messerschmidt, Morten 2021, 15. januar. «Kunstakademiet er endt i en identitetspolitisk sump», *Politiken*.
- Mogensen, Joy 2021, 20. februar. «Debat: Kunst skal ikke være en skrivebordsøvelse», *Jyllands-Posten*.
- Pedersen, Jes Stein 2020, 29. desember. «På kunstakademiet bør det ikke handle om at skabe sig, men om at skabe», *Politiken*.
- Sachs, Jeffrey 2021, 26. februar. «The New War on Woke», *Arcdigital.media*.
- Schmidt, Cecilie Ullerup 2019. *Everybody Counts*. Doktoravhandling, University of Copenhagen.
- Tønner, Martin 2021, 3. mars. «Franske forskere raser over kulegravning af krænkelserkultur», *Berlingske*.